

Jógvan Adolf Johannesen á Norðurlandaráðsfundi:

-Hvar er samstarvið?

-Vit feroyingar eru sera fegnir um at vera við í norðurlenska felagsskapinum og vit eru serstakliga fegnir um Norðurlandahúsið, sum er ein tann besti minnisvarðin í hesum samarbeiði. Men hvar finna vit samarbeiðið í dag spurdi Jógvan Adolf Johannesen á fundi í Norðurlandaráðnum á Álandi í farnu viku.

Jógvan Adolf Johannesen sóknaðist eftir størri solidariteti frá hinum norðurlondunum, við undantaki av Íslandi, nú feroyska samfelagið er við at bløða út orsakað av vaksandi arbeidssloysi og fólkaflyting. Hann segði:

Norðurlandaráðið í Mariehamn á Álandi

Hr. præsident!
Nu har jeg i et par år haft den ære at være den ene af Færøernes to repræsentanter i Nordisk Råd.

Jeg har den ære og glæde, at jeg er valgt af et af Europas ældste parlamenter.

Jeg har i disse år hørt mange gode taler og jeg har hørt mange smukke ord om, hvor vigtigt det er, at der sker en forbrødring eller for den sags skyld en forstærkning blandt de forskellige lande i Norden. Og den takne tilslutter jeg mig af hele mit hjerte og hele mit sind. Og når retfærdigheden skal ske fyldest, så er Nordens hus på Færøerne et af de smukkeste vidnesbyrd om den gode nordiske ånd, når den er bedst.

Vi på Færøerne er glade for Nordens hus. Vi er glade for den udveksling af kultur som går fra Færøerne til de andre nordiske lande, og den som fra dem kommer til Færøerne.

Jeg er tak skyldig!
Men i disse dage føler vi på Færøerne, at de varme vinde, som før blæste ind over øerne, er ved at afkøles, og derfor er jeg bestemt ikke ene om at spørge: Hvad blev der af den smukke tanke med Nordisk råd – er den stivnet i den erkendelse, at enhver er sig selv nærmest?

I disse dage, da vi mest af alt trænger til støtte fra nor-

den, synes det som – hvad kommer Færøerne i grunden os ved! Ja, hvad kommer egentlig de 47.000 mennesker, som bor derude på de 16 bebodte stormomstuste klippeøer egentlig de øvrige Norden ved? Lad dem i Herrens navn sejle deres egen sø!

Vi i Vestnorden – og dermed mener jeg Færøerne, Island og Grønland – udskiller os på en særlig måde fra det øvrige Norden.

Ganske vist er vi ikke helt ens, men da jeg siger, at vi udskiller os fra de andre, så mener jeg, at hele vores eksistens mere eller mindre er afhængig af det hav, som omgiver os. Derfor er disse landes økonomi mere sårbar end i de såkaldte store nordiske lande, som ganske vist ikke er så store endda, men i hvertfald i forhold til de vestnordiske lande + Åland er rene kolosser!

Jeg vil aldeles ikke skjule, at Færøerne i dag står med ryggen mod muren og kæmper en desperat kamp for at overleve, fordi vores eksistensgrundlag, nemlig fiskeriet er slået fejl. Vores stolthed – den moderne fiskeflåde, som vi havde anskaffet, er gået konkurs og er solgt til udlandet. Vi er havnet i den samme situation, som vi befandt os i i halvtredserne, da vi kun havde en flåde af plimsollere tilbage.

»Navigare necesse est« – at sejle er nødvendigt, fandt færingerne ud af, da de med

deres ejendele lagde Norge bag sig i kimen. Og det har færingerne måttet indfinde sig med i de 12 hundrede år, som er rundet, siden den første landnamsmand af nordisk blod, Grimur Kamban, satte sine ben på Færøernes stormomstuste kyster.

Jo, visse kan »navigare necesse est« stå som et motto for færingernes eksistens!

Men havet har også krævet sin pris. Det krævede sin pris, da der i løbet af et døgn druknede mellem 150-200 færingers ud af en befolkning på under 10.000 mennesker. Og det krævede også sin pris under sidste verdenskrig, da færingerne med deres sejlskibe med en lille hjælpemotor, som i stille vejr kunne give skibene en fart på 4-5 mil, sejlede i pendulfart til det sultende England, og førte ca. halvdelen af den fisk, som blev landet i Storbritannien.

Men denne indsats kostede os tredjedelen af vores kutterflåde, og i %-tal, flere menneskeliv, end det krigsførende britiske imperium. Ganske vist sagde Winston Churchill i en af sine berømte og blomstrende taler, at færingernes indsats aldrig ville blive glemt – men ude af øje, ude af sind – briterne glemte os meget hurtigt.

Men jeg kan også tilføje, at færingerne i allerhøjeste grad har udfyldt den sidste halvdel af ordsproget, som i sin fulde form lyder: »Navigare necesse est – Vivere non est necesse« og oversat fra latin betyder: At sejle er nødvendigt – At leve er ikke nødvendigt. I bogstavelig forstand satte færingerne livet på spil for at overleve.

Dengang, da havet var frit, da fandtes færøske skibe overalt ved Grønlands, New Foundlands, Islands og Svalbards kyster. De fiskede også i Nordøen og ved Rock-All. Ak ja, Rock-All – den lille klippekold vest for Skotland, som mange færingers havde bestegt fra søsiden, erobrede Storbritannien pludselig ved at de pr. helikopter havde sat en metalplade på benævnte klippekold og tillagt den

Commonvelt. »Eine kleine Hexerei«.

Men nu er den færøske fiskeflåde stort set trængt sammen på det færøske søterritorium – og i øjeblikket er det for lidt.

Arbejdsløsheden på Færøerne er fortvivlende stor i øjeblikket. Den er på mellem 20 og 25% og det kan vores samfund ikke leve med.

Derfor er udvandringen fra øerne også ufyre stor, og befolkningsantallet er foruroligende formindsket.

Nu er det ikke kun på grund af drukneulykker, at mit folk forbløder. Men nu forbløder den færøske nation på grund af arbejdsløshed og deraf en voksende udvandring.

Med min bedste vilje har jeg ikke set en nordisk reaktion på dette – undtagen fra Island, og det takker jeg dem for.

Jeg står bestemt ikke her på denne talerstol og anmoder om almisser. Det er ikke det, som vi har brug for derude i Atlanterhavet. Det er kun, at vore brødre blandt andet i Norge kan vise os lidt mere hensyn og give os lidt større kvoter i Barentshavet, så at de tomme hænder kan få lidt at tage fat i.

Nordmændene kan være fuldstændig rolige. Vi er ikke i stand til at nedfiske fiskebestanden i Barentshavet med de få saltfiske-trawlere, som vi har tilbage, og vi er derfor slet og aldeles ikke nogen trussel for Norges interesser.

Undskyld, det var mit indlæg i spørgsmålet om selsættning i Norden.

Tak hr. præsident.

Jógvan Adolf Johannesen

Jógvan Adolf Johannesen sóknaðist eftir áhuga og solidariteti frá hinum norðurlondunum, nú stóðan í Føroyum er so ring

Lívðin, Dj. í Geilsgøtu 1

Nú er opið soleiðis:
fríggjakvöld og leygarkvöld frá kl. 19.00 til 01.00,
og sunnukvöld frá kl. 19.00 til 23.00.
Frá 1. januar er aldursmarkið 16 ár.

Húsavørður

Eitt starv sum húsavørður á Telefonverk Føroya Løgtings er leyst at søkja. Starvið fevnir um hesar bygningar:

Bygningur á Hálsi, Telegrafstöðin, bygningurin á Tinghúsvegnum og fleiri smábygningar, sum TLF eigur í Suðurstreymoy.

Harafturat skal húsavørðurin syrgja fyri innkeypnum til reingerðingina og hava ábyrgdina av reingerðingsfólkunum.

Arbeiðið skal tilrættaleggjast í samstarvi við deildarleiðaran á bygningsdeildini.

Viðkomandi, sum settur verður, skal hava handverkaraútbúgving, sum t.d. timburmaður ella VVS-útbúgving.

Dentur verður lagdur á at viðkomandi er røkin og kann arbeiða sjálvstøðugt.

Meira fæst at vita um starvið við at venda sær til Sverra Biskopstø tlf. 11433, lok. 221.

Umsóknir skulu vera TLF í hendi seinast 15. dec 1993.

Telefonverkið

Udsat auktion

Det meddeles herved, at tidligere bekendtgjort tvangsauktion (AS 47&48/93) over matr. nr. 95 og 96 Klaksvík, bygning på lejet grund v/ Advokatvirkið j. nr. 69/93 der var berammet til 11. november 1993 kl. 14.10, er udsat til

torsdag 16. december 1993 kl. 14.20

Færøernes fogedret,
den 22.11.93
Mette Søgaard-Nielsen
dfm.

NINTENDO

(uttan spæl)

895,-

FØROYA TELDUBUÐ

Dr. Jakobsensgøta 16

Tlf. 16010